

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Crespin, François

Brvxellæ, 1652

V. quæ sit Speciei definitio essentialis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95346](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95346)

tales Genus prædicamentale. 2° negativè, ut sit illud, quod quidem æquale admittit, nullum tamen habet aliud prædicamentale supra se, ut substantia in prædicamento substantiæ, & quodlibet supremum cuiuslibet prædicamenti.

RESOLUTIO II.

ccccxliv. **D**ico 2°. Genus medium sive subalternum, vel Species media sive subalterna est illa omnia, quæ sunt Genus & Species diverso respectu: puta Genus respectu inferiorum, & Species subijcibilis respectu superiorum, ut animal, quod respectu hominis & bruti est Genus, & respectu corporis animati, Species subijcibilis.

RESOLUTIO III.

ccccxlv. **D**ico 3°. Species infima, sive specialissima definitur 1°, sub qua nulla alia prorsus Species collocatur. 2°, quæ ita Species est, ut possit esse Genus. 3°, quæ, Species cum sit, in alias Species dividi nequit. Vnde ab hac 3^a definitione, à non nullis dicitur Species *aroma* græcè, latinè *indivisibilis*. Verùm has definitiones intelliges de Specie formaliter, ut Specie; alioqui Species materialiter ut Species, ut v. g. substantia respectu hujus & hujus substantiæ, & quodlibet Genus, quod est Species respectu suorum immediatorum individuorum, in alias Species dividi potest; est ita Species, ut etiam sit Genus respectu aliorum; sub ipsa collocantur aliæ Species, &c. ut patebit consideranti lineam prædicamentalem, paulò antè n. 464. præsentatam.

DVBIVM III.

Quæ Regula Attributionum.

ccccxli. **P**orphyrus hic tres adfert Regulas Attributionum, id est, prædicationum; nam attribui hic, æquivalet prædicari; quæ, quia ad unicam commodè reducuntur; ne regularum multitudine ingenium humanum confundatur (quod ubique, quantum fieri potest, vitamus) sequenti contenti erimus. Quare sit

RESOLUTIO.

ccccxlvii. **D**ico Omnia superiora de inferioribus, tam mediatis, quam immediatis, semper dicuntur: nulla verò inferiora de superioribus, si ve mediatis, si ve immediatis, prædicantur: supple 1° Vniuersaliter & tamquam de subiecto Vniuersaliter sumptis; nam rectè dicitur aliquod animal est homo, licet dici non possit, omne animal est homo. supple 2° ordinatè, quia inferius de superiori inordinatè prædicatur, ut animal est homo.

ccccxlviii. Addo tamen, superiora ut superiora reduplicativè, numquam de inferioribus prædicari, bene ut æqualia de æqualibus, aut ut paria de paribus. Ratio nostra est, quia omnis prædicatio debet esse secundum rectum; omnia concreta in recto sunt æqualia, vel de invicem affirmari non possunt; nam illa dumtaxat de invicem affirmari possunt, quæ sunt idem; quæ verò sunt idem, sunt æqualia: cum verò dicit Porphyrius, superiora de inferioribus semper dici, accipit ly *superiora materia-*

liter, ut sit sensus; ea, quæ sunt superiora secundum quod dicunt in obliquo, de inferioribus semper dicuntur, puta secundum quod dicunt in recto. Vide Dub. 3. Disp. 3^a.

DVBIVM IV.

An species prædicabiles rectè à Porphyrio definiantur, id quod est prædicabile de pluribus numero differentibus in quid.

ccccxlix. **A**ffirmat R. P. Poncius, dicitque, id esse commune omnium: quia tamen contrarium manifestè constat ex PP. Hurtado, Arriaga, Oviedo & aliis, sit

RESOLUTIO.

cccc. **D**ico: Species prædicabilis non rectè ut hic à Porphyrio definitur.

cccci. Probat, allatis probationibus supra Disp. 3^a. Dub. 1°. & Responione ad objectionem ultimam Dubii sequentis, ergò, &c.

DVBIVM V.

Quæ sit Speciei definitio essentialis.

RESOLUTIO.

cccclii. **D**ico: Species est unum, &c. aptum prædicari de multis, ut tota eorum essentia Vniuersalis. Ly unum, &c. aptum prædicari de multis, est Genus definiti; cætera tenet locum Differentiæ.

ccccliii. Per ly ut tota eorum essentia, exclude Genus & Differentiam, quæ non nisi ut pars essentiæ apta sunt prædicari. Item Proprium & Accidens, quæ neque ut tota, neque ut pars essentiæ apta sunt prædicari; sed ut quidpiam accidentale, & rei jam essentialiter completæ conveniens. Non addidi in definitione in quid: quia certum est quod prædicari ut tota essentia, sit prædicari in quid; additum est tamen in definitione Generis, & addetur in definitione Differentiæ; quia nec omnis pars materialis, nec omnis pars formalis est essentialis. De parte formali patet; quia in omnium sententia Proprium & Accidens sunt pars formalis accidentalis. De parte verò materiali probatur; quia corpus in intelligente, materia 1^a in calido, est pars materialis non essentialis, sed accidentalis; quia optimè concipitur anima rationalis intelligens sine corpore; item & forma ignis calida sine materia 1^a.

ccccliv. Obijcies 1°. Species non est tota essentia individuorum, ergò malè definitur unum, &c. aptum prædicari de multis ut tota eorum essentia. Probat antecedens, quia est totum potentiale respectu individuorum; & individua supra Speciem dicunt Differentias individuales tamquam partes ipsorum essentialiter constitutivas, ergò, &c. Pro Solutione hujus argumenti

cccclv. Adverte, individua posse dupliciter considerari, 1°. secundum Vniuersalem essentiam, quæ illis convenit. 2°. secundum essentiam singularem, quæ etiam illis convenit. Essentiam autem Vniuersalem voco prædicata Vniuersalia, quæ prædicantur de individujs essentialiter, ut animal, homo, rationale, &c. Essentiam singularem verò prædicata singularia, quæ prædicantur de individujs essentialiter, ut hoc animal, hic homo, hoc rationale, &c. Hoc præmissis, ad argumentum

cccclvi. Respondeo distinguendo antecedens:

II 3 Species

Species non est tota essentia individuum spectatum secundum essentiam Universalem, quæ illis convenit, nego antecedens; nam revera est tota essentia Universalis, quæ illis convenit: spectatum secundum essentiam singularem, quæ illis convenit, concedo antecedens: neque hoc sensu volumus, Speciem esse aptam prædicari de multis ut totam essentiam; imò, isto sensu non potest; alioqui deberet esse apta prædicari de multis in quid ut singularis, quod implicat. Per hoc autem quod sit apta prædicari de multis ut tota essentia Universalis, quæ illis convenit, satis distinguitur à Genere & cæteris Universalibus.

CCCCVII. Ad probationem verò antecedentis similiter distinguo: Species est totum potentiale, respectu individuum spectatum secundum essentiam Universalem, quæ illis convenit, nego; quia est totum actuale respectu individuum ut sic consideratum; nam Petrus v. g. spectatus secundum essentiam Universalem, est homo, qui est Species respectu plurium, & totum actuale respectu sui ipsius: respectu individuum spectatum secundum essentiam singularem, concedo; sed non dicimus, Speciem prædicari ut totam essentiam individuum spectatum secundum essentiam singularem; sed ut totam essentiam eorum spectatum secundum essentiam Universalem. Vnde consequenter dic, individua, spectata quidem secundum essentiam singularem, dicere differentias numericas tamquam partes ipsorum essentialiter constitutivas; non verò spectata secundum essentiam Universalem; nam differentiarum numericarum sunt accidentales essentiarum Universalium, non secus ac rationale animal.

CCCCVIII. Respondent communiter alii distinguendo antecedens: species non est tota essentia propriè dicta individuum, negant: impropriè dicta, concedunt: vocant autem essentiam propriè dictam prædicata, sine quibus individua concipi non possunt, & à quibus emanant aliquæ proprietates communes, ut rationale, sine quo Petrus concipi non potest, & à quo emanat visibilitas, hominis proprietas: impropriè verò dictam, prædicata essentialia, sine quibus individua concipi non possunt; ab eis tamen nullæ emanant proprietates, ut sunt hæccitates. Vnde similiter dividunt totum potentiale in propriè dictum, & est illud (inquiunt) quod perfici potest per prædicatum propriè essentialia; & in impropriè dictum, & est (inquiunt) quod perfici potest per prædicatum impropriè tantum essentialia. Verum hæc responsio videtur mihi difficilis; nec video, cur potius rationale constituat essentiam propriè dictam, sive cur potius sit prædicatum essentialia propriè dictum respectu Petri, quàm Petreitas; imò puto, Petreitatem esse prædicatum essentialia magis propriè dictum respectu Petri, quàm rationale: quia soli Petro convenit, & est id, quo Petrus ultimò in essentia constituitur; non item rationale, quia etiam Paulo convenit, & nisi accedat Petreitas, per rationale non habetur Petrus. Confirmari potest ex Aristotele, qui 7°. Metaph. dicit, Differentiam esse totam essentiam speciei, quia speciem ultimò complet, ergò similiter Differentia numerica sive Petreitas dici poterit tota essentia Petri, quia eam ultimò complet. Vnde sicut, ex mente Aristotelis, rationale est prædicatum magis propriè essentialia respectu hominis, quàm animal, utpotè id de

quo dicit, esse totam essentiam, quia illam ultimò complet, non de animali; ita, ex mente ejusdem, Petreitas erit prædicatum magis propriè dictum essentialia respectu Petri, quàm rationale, quia ultimò complet Petrum, non verò rationale.

CCCCIX. Adde, gratis & sine fundamento requisitum, ad prædicatum essentialia propriè dictum, ut ab eo emanent aliquæ proprietates communes, sive ut sit radix aliquarum proprietatum communium; sed sat esse, quoddam res, cujus essentiam constituit, non possit concipi sine illo. Numquid ubi est prædicatum essentialia propriè dictum respectu concreti *ubicatum*, etiam supposito, quod non sit operativum, aut radix aliquarum proprietatum? Rectè inficiabitur nullus; quia tam propriè est de essentia illius concreti, quàm *albedo* de essentia *albi*: cur hoc tamen, nisi quia *ubicatum* concipi non potest sine *ubi*, & non quia ab eo emanant aliquæ proprietates; nam supponitur, nullas emanare? Ergo omnino gratis id requisitum est ad prædicatum strictè essentialia; & quod diximus de prædicato isto essentiali Physico, extendendum ad Logicum sive Metaphysicum. Hinc.

CCCCX. Colliges, hominem respectu Petri & Pauli, & quamlibet speciem, respectu suorum individuum consideratum secundum essentiam singularem, quæ illis convenit, esse totum potentiale propriè dictum; totum verò actuale essentialia, respectu eorumdem consideratum secundum essentiam Universalem, quæ illis convenit.

CCCCXI. Instabis, si species non sit tota essentia individuum consideratum secundum essentiam singularem; sed totum potentiale respectu illorum ut sic consideratum; respectu illorum, ut sic consideratum, erit Genus & totum potentiale, secundum quod dicit in obliquo, & non species; sed hoc nullus dixerit, ergò, &c. Probat sequela, quia erit determinabilis per hæccitates, quod est, esse pars materialis, & hæccitates actu non dicet, quod est esse totum potentiale, ergò, &c.

CCCCXII. Respondeo negando sequelam, ad eius probationem, distinguo sequelam majoris pro 1ª parte: erit determinabilis per hæccitates, quod est esse pars materialis essentiarum singularis, concedo sequelam; quod est esse pars materialis essentiarum Universalium, nego sequelam; Genus verò est unum aptum prædicari de multis in quid, ut pars materialis essentiarum Universalium, sive ut pars materialis individuum consideratum secundum essentiam Universalem; & non ut pars essentiarum singularis: 1°. quia Genus eodem sensu est aptum prædicari ut pars materialis, quo Species est apta per dici ut tota essentia, & differentia ut pars formalis: Species verò non est apta prædicari de multis ut tota essentia singularis; quia singularis non est; sed ut tota essentia Universalis: & differentia non est apta prædicari de multis ut pars formalis essentiarum singularis; quia illa est ipsamet hæccitas, quæ non est apta prædicari de multis; sed ut pars formalis essentiarum Universalium; ergò & Genus ut pars materialis essentiarum Universalium. 2°. si Genus esset aptum prædicari de multis ut pars materialis essentiarum singularis, non distingueretur à differentia; nam etiam differentia, v. g. rationale in Petro, utpotè determinabile per hæccitatem sive petreitatem, esset aptum prædicari de multis ut pars materialis essentiarum singularis. 3° de nique, quando Adversarii nostri dicunt, Genus esse

esse aptum prædicari de multis, ut partem materialem essentiae propriè dictæ; Speciem verò ut totam essentiam propriè dictam; idem prorsus dicunt, quod nos; nam ab essentia propriè dicta excludunt hæcceitates (licet malè, propter quod, ipsorum modum loquendi refugimus) quibus exclusis, manet sola essentia Vniuersalis individuorum; ac proinde, secundum ipsos, esse aptum prædicari ut pars materialis essentiae propriè dictæ, est esse aptum prædicari ut pars materialis essentiae Vniuersalis. Et sic proportionaliter de Specie.

CCCCXIII. Ad probationem sequelæ, similiter distinguo pro 2^a parte: Species hæcceitates actu non dicit, quod est esse totum potentiale respectu essentiae singularis, siue respectu individuorum consideratorum secundum essentiam singularem, concedo; quod est esse totum potentiale respectu essentiae Vniuersalis, siue respectu individuorum consideratorum secundum essentiam Vniuersalem, nego; totum verò potentiale, quod est Genus, debet, esse totum potentiale respectu essentiae Vniuersalis, siue minus actu dicere, quàm individua considerata secundum essentiam Vniuersalem; & non sufficit, illud esse totum potentiale respectu essentiae singularis; alioqui Species & Differentia, cum non dicant actu totam essentiam singularem, essent totum potentiale, quod est Genus, quod ipsi negant. Deinde, quando Adversarii nostri ad totum potentiale, quod est Genus, requirunt ut sit determinabile per Differentiam essentialem propriè dictam; idem dicunt, quod dicimus; nam à Differentia essentiali propriè dicta excludunt hæcceitates (sed malè) quibus exclusis, manet sola essentia Vniuersalis; ac proinde, secundum ipsos, esse totum potentiale, quod est Genus, est esse determinabile per Differentiam essentiae Vniuersalis; & consequenter minus actu dicere, quàm individua considerata secundum essentiam Vniuersalem.

CCCCXIV. Virgebis 1°, Species est apta prædicari de multis individuis, consideratis secundum essentiam singularem; sed non ut species, quia non prædicatur ut tota essentia eorum ut sic consideratorum; ergo ut Genus. Probatur consequentia; quia prædicatur ut totum potentiale, & ut pars materialis determinabilis per hæcceitates; Genus autè prædicatur ut pars materialis determinabilis, &c.

CCCCXV. Respondeo 1°, hoc argumentum ab omnibus solvendum; quia in omnium sententia, Species non est tota essentia individuorum ut individuorum, siue non dicit actu, individuorum hæcceitates, quibus, ut individua, constituitur; ac proinde de individuis ut per eas constitutis, debet, secundum omnes, prædicari ut totum potentiale, & pars materialis determinabilis per eorum hæcceitates.

CCCCXVI. Respondeo, admissio toto antecedente, negando consequentiam: ad probationem ejus respondeo; Speciem non esse aptam prædicari ut Genus; quia non omne, quod est aptum prædicari ut totum potentiale, & ut pars materialis, est aptum prædicari ut Genus; sed illud dumtaxat, quod est aptum prædicari de multis ut totum potentiale, & ut pars materialis essentiae Vniuersalis; siue ut totum potentiale contrahibile per Differentiam Vniuersalem; & ut pars materialis determinabilis per Differentiam Vniuersalem, qualis non est hæcceitas. Ratio nostra est; quia alioqui,

ut suprà ostensum est, Genus non distingueretur à Specie & Differentia, nam hoc ipso, quod Species est prædicabilis de multis ut tota essentia Vniuersalis, est prædicabilis de multis ut pars materialis essentiae singularis; & Differentia similiter, hoc ipso, quod est prædicabilis de multis ut pars formalis essentiae Vniuersalis, est prædicabilis de multis ut pars materialis essentiae singularis. Species igitur de individuis, ut consideratis secundum essentiam singularem, erit prædicabilis ut sextum quoddam Vniuersale (de quo latius infra Tract. 3. n. 25.) quod vocamus Vniuersale Concomitans, eò quod tres 1^æ Vniuersalis Species, Genus scilicet, Speciem, Differentiam semper concomitetur. Definiri autem potest, unum aptum, &c. prædicari de multis individuis tantum, in quid, ut pars materialis eorum, ut consideratorum secundum essentiam singularem.

CCCCXVII. Objicies 2°, non est ratio recedendi à definitione, quâ Porphyrius definit Speciem specialissimam, Vnum aptum prædicari tantum de multis solo numero differentibus, hoc ipso quid est. Et claram continet differentiam Speciei à Genere, quod definit, Vnum aptum, &c. prædicari de multis Specie differentibus hoc ipso quid est. Nec aliam adferre possumus, nisi fingendo sextum Vniuersale, ergo, &c.

CCCCXVIII. Respondeo negando assumptum, multæ enim rationes nos movent, ad recedendum ab allata definitione.

CCCCXIX. 1^a, quia per ly tantum, in definitione Speciei specialissimæ positum, excludis animal & quodlibet Genus, quod reverà est Species specialissima respectu individuorum immediatorum; & tamen non prædicatur tantum de solo numero differentibus hoc ipso quid est, sed etiam de Specie differentibus. Quod verò Genus quodlibet respectu illorum sit Species specialissima, patet; quia cum non sit unum ex aliis quatuor Vniuersalibus, Genere scilicet, Differentia, Proprio & Accidente, oportet sextum admittere, quod à nobis fingi, malè obijcitur.

CCCCXX. 2^a, Si prædicari de multis Specie differentibus hoc ipso quid est; & prædicari tantum de multis solo numero differentibus hoc ipso quid est, diversificent prædicabilia essentialiter: quidni ea essentialiter diversificabunt, 1° prædicari de multis Specie differentibus hoc ipso quale quid est, ut sensitivum de homine & bruto; Et prædicari tantum de multis solo numero differentibus hoc ipso quale quid est, ut rationale respectu Petri & Pauli? 2° quidni ea essentialiter diversificabunt, prædicari de multis Specie differentibus hoc ipso quale est tantum, ut albedo respectu chartæ & cygni; Et prædicari tantum de multis solo numero differentibus in quale tantum, ut albedo respectu Petri & Pauli? 3° quidni præterea essentialiter ea diversificabunt, Prædicari de multis Specie subalternâ differentibus hoc ipso quid est, ut corpus animatum respectu plantæ & animalis; & prædicari tantum de multis sola Specie atomâ differentibus hoc ipso quid est, ut animal respectu hominis & leonis? 4° deniq; quidni diversificent prædicabilia essentialiter, prædicari de multis genere differentibus hoc ipso quid est, ut corpus animatum respectu cedri & hominis; & prædicari tantum de multis Specie & non de multis genere differentibus hoc ipso quid est, ut substantia respectu corporis & spiritus? Iuxta id autem, quod 3°, & 4° allatum est, diversificare potes prædicabilia in quale quid, & in quale tantum; & sic sine fine Vniuersalia

versalia multiplicare; quod in nostra sententia vitatur; nec satis apparet, quid ad hoc solide respondere possint Adversarii, nisi ad nostras definitiones confugiant.

D V B I V M VI.

An Species subijcibilis, ut subijcibilis, sit Universalis.

A Nte Resolutionem
ccccclxxi. Suppono, ly ut *subijcibilis* possibile tripliciter sumi: 1°. Specificativè, ut sensus dubii sit, an Species, quæ est subijcibilis, sit Universalis, 2°. reduplicativè, ut sensus sit, an Speciei subijcibilitas sit forma concreti, *Universalis*, sive ipsa Universalitas, 3°. causaliter, ut sensus sit, an subijcibilitas sit causa Universalitatis, sive id, à quo Universalitas emanet, tamquam proprium ab essentia. Hoc supposito, sit

R E S O L U T I O I.

ccccclxxii. **D** Ico 1°. species subijcibilis ut subijcibilis specificativè, semper est Universalis. Ita plurimi, quos sequuntur PP. Complut. & Ioan. à S. Thom. Probatur, quia, ut profunde notat R. P. Ioan. à S. Thom. q. 8. de Specie. Genus definiti, in definitione speciei subijcibilis, est Universalis. Quod confirmant, RR. PP. Complut. disp. 6^a. de Specie q. 1^a. ubi sic definitionem Speciei subijcibilis explicant: *Species subijcibilis est, quæ sub assignato Genere ut Genere collocatur.* Quæ explicationes bonæ sunt; quia aliqui individua essent species subijcibilis, & animal respectu hujus & hujus animalis. Genus; ergo, &c.

ccccclxxiii. Obijciens tamen 1°. Deus, Michael, &c. sunt Species subijcibiles, & tamen formalissimè individua; ergo Species subijcibilis non est Species Universalis. Probatur antecedens, quia Deus & Michael distinguuntur Specie inter se, & ab aliis, ergo, &c.

ccccclxxiv. Respondeo 1°. negando antecedens pro 1^a. parte; repugnat enim, aliquid esse Speciem subijcibilem (cujus genus definiti est Universalis) & formalissimè individuum: nam illud esset Universalis & individuum formalissimè. Ad probationem verò antecedentis, Respondeo imprimis, Michaëlem esse individuum alicujus Speciei Angelicæ prædicabilis, quia natura Angelica (ut suppono ex Tract. de Angelis) est multiplicabilis sine fine, in individua solo numero distincta. Quod verò ad Deum attinet, dicitur distingui Specie, ab Angelo & aliis; nõ quod sit alicujus Speciei prædicabilis, aut Species subijcibilis; sed, vel quia ab illis differt notabiliter, & plusquam solo numero: quod tamen, sicut non est esse Universalis; ita nec est esse alicujus Speciei prædicabilis, aut species subijcibilis: vel quia ab illis differt Specie extrinsecâ, in quantum non est Speciei illorũ, non item Specie intrinsecâ, quia, secundum intrinsecâ, nullius est Speciei: Deus enim est individuum immediatè sub genere, quod nec genericum dici debet, quia perfectius omni genere & Specie; nec specificum, quia nullius Speciei; sed perfectissimum sub Genere dici debet. Profectò scirem libenter, quò titulo Deus, Persona Patris in Divinis v. g. sit Species subijcibilis, potius quàm Petrus; quia illa non minus est

hæc persona, quàm Petrus hic homo.

ccccclxxv. Resp. tamen 2°. distinguendo assumptum: Deus, Michael, &c. sunt Species subijcibiles, si sint, respectu inferiorum, Logicè Species prædicabiles, quod infra examinabimus, concedo assumptum: verum, hoc dato, non sunt formalissimè individua; sed Species prædicabilis, ut patet: si secus, nego assumptum.

ccccclxxvi. Si verò dicas, esse disparitatem, eò quod Petrus nihil præter hæccitatem dicat immultiplicabile; secus verò Persona Patris, quia inter Personam & hæccitatem, dicit talitatem personæ immultiplicabilem; quæ, cum supponatur abstracta ab hæccitate, & non sit Species prædicabilis, debet esse subijcibilis tantum.

ccccclxxvii. Respondeo cum distinctione: vel talitas illa consideratur ex parte objecti; vel ex parte actus eam præcindentis? si ex parte objecti, est indivisibiliter ipsa hæccitas; ac proinde, non magis Species subijcibilis, quàm Petrus: si ex parte actus, (præterquam quod eadem sit ratio talitatis istius, quæ hæccitatis, cum utraque individua sit, quidquid detur, quod una sit hæc, alia non) fortè non tantum est Species subijcibilis, sed & Logicè prædicabilis, modo, quò infra dicemus, Naturam Divinam fortè esse Speciem prædicabilem Logicè, sed non Logicè & Physicè simul.

ccccclxxviii. Obijciens 2°. formæ oppositæ non possunt eidem convenire; sed subijcibilitas & Universalitas sunt formæ oppositæ, ergo nequeunt simul eidem naturæ convenire.

ccccclxxix. Respondeo distinguendo minorem: sed subijcibilitas ut subijcibilitas materialiter & specificativè, & Universalitas opponuntur, nego minorem: subijcibilitas ut subijcibilitas formaliter & reduplicativè, & Universalitas opponuntur, concedo minorem; verum hinc non est talis subijcibilitas, ut patet.

R E S O L U T I O II.

ccccclxxx. **D** Ico 2°. Species subijcibilis ut subijcibilis reduplicativè, non est Universalis. Ita communiter.

ccccclxxxi. Probatur, quia subijcibile ut subijcibile reduplicativè, & Universalis eodem modo sumptum opponuntur; sed opposita nequeunt simul eidem convenire, ergo, &c. Probatur antecedens, quia subijcibile, ut sic formaliter, respicit superiora; Universalis ut sic formaliter, inferiora; sed hi respectus opponuntur, non secus ac superiora & inferiora ut talia formaliter, à quibus specificantur; ergo, &c.

ccccclxxxii. Obijciens tamen, Species subijcibilis ut subijcibilis, est abstracta ab inferioribus: probatur assumptum; quia ut subijcibile non potest esse singularis; inter Universalis autem & singulare, non datur medium, ergo, &c.

ccccclxxxiii. Confirmatur ex Porphyrio supra: Species subijcibilis pro Genere definiti dicit Universalis, ergo ut subijcibilis est Universalis.

ccccclxxxiv. Respondeo distinguendo assumptum: Species subijcibilis ut subijcibilis reduplicativè, est abstracta ab inferioribus, nego assumptum; quia ut sic nihil dicit, nisi respectum ad superiora, similem illi, qui est individui ad speciem; sicut verò respectus ille non est abstractio, ita nec Species, ut reduplicativè dicit illum respectum, est abstracta,